

ת"פ (תל אביב) 881-04-24 - מדינת ישראל נ' עמאר סעדי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 881-04-24 מדינת ישראל נ' סעדי(עציר)
(עציר)

לפני כבוד השופטת נעה תבור

המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ

נגד

הנאשם עמאר סעדי (עציר) -הובא על ידי שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

גזר - דין

1. הנאשם, יליד 1989, הורשע **בעבירת שוד**, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
כלל הנסיבות פורטו בהרחבה בהכרעת דין שניתנה ביום 26.12.24. בתמצית הדברים אומר כי בתאריך 21.3.24 סמוך לשעה 11:25 נכנס הנאשם למעדנייה של המתלון שנמצאת ברחוב לוינסקי בתל אביב. המתלון הוא קשיש כבן 93. הנאשם גנב מן הקופה סכום כסף של כ- 250 ₪, וכאשר הקשיש ניסה לעצור בעדו, הנאשם דחף אותו ונמלט מן החנות. הקשיש מעד ונחבל בידו.
2. הנאשם כפר בביצוע העבירה ועל כן נשמעו ראיות לרבות עדות הקשיש, עדת ראייה ושוטרים ובסופו של דבר קבעתי כי הנאשם הוא שביצע את העבירה כמתואר בכתב האישום.

טיעוני הצדדים

3. **ב"כ המאשימה** הגיש במסגרת טיעוניו את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (תע/1), את המאסר המותנה שתלוי ועומד נגדו (תע/2) ואת כתבי האישום בהם הורשע במסגרת גזר הדין בו הושת המאסר המותנה (תע/3-תע/5). בטיעוניו התייחס לנסיבות ביצוע העבירה ולמידת הפגיעה הגבוהה בערכים המוגנים ובהם שמירה על הגוף, הקניין ומניעת פגיעה באוכלוסיה מוחלשת. כן ציין כי הנאשם בחר במודע בקשיש כקורבן, לאחר תכנון מוקדם, ומתוך ידיעה שמדובר באדם קשיש שלא יוכל להתנגד למעשיו. התובע הדגיש לחומרה את פערי הכוחות ואת הפגיעה שנפצע המתלון ובעיקר את פוטנציאל הנזק שעלול להיגרם כתוצאה מתקיפת אדם מבוגר. כן התייחס לתעוזה הנלמדת מביצוע העבירה לאור יום במקום הומה אדם. התובע עתר למתחם

ענישה שנע מ- 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל והפנה לפסיקה בתמיכה לעמדתו. בשים לב לעברו המכביד של הנאשם, אשר לחובתו 14 הרשעות קודמות, ובשים לב לכך שעונשי מאסר בפועל ועל תנאי שהושתו עליו לא הביאו להרתעתו, ביקש התובע לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם ולהשית עליו 60 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי הולם למתלונן. כן עתר להפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים במצטבר כך שסך הכל ירצה 66 חודשי מאסר בפועל.

4. **ב"כ הנאשם** הסתייג ממתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה וביקש לקבוע מתחם שנע מ-14 ועד 34 חודשי מאסר בפועל. הסנגור אבחן את המקרים עליהם הסתמך התובע. לטענת הסנגור מדובר במעשים ברף התחתון של העבירה שכן הנאשם גנב ללא מגע עם המתלונן והאלימות לא היתה חלק מביצוע השוד בניגוד למקרים בפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה. לעמדת ההגנה הנאשם קיווה להימנע ממגע עם המתלונן והמגע נוצר רק משום שהמתלונן הגיע לכיוונו כשהיה בדרכו לצאת מהחנות. כן טען שהמגע הפיזי היה מתון. עוד הסתייג הסנגור מטענת התובע שהאירוע הותיר טראומה אצל המתלונן. לעמדת ההגנה לא ניכרו סימני טראומה בעדות המתלונן. עוד ביקש הסנגור לשקול לקולה את העובדה שסכום הגניבה, שאינו גבוה, הוחזר למתלונן סמוך לאחר האירוע. הסנגור התייחס לנסיבות האישיות של הנאשם שהוא אדם בודד וחסר מקורות תמיכה, עבר מסכת חיים קשה מילדותו וחי חיי הישרדות ואלו עמדו ברקע לביצוע עבירות רכוש בעברו. הסנגור הפנה לפסיקה בתמיכה לטיעונו. הסנגור ביקש לגזור עונש באמצע המתחם וכן ביקש לחפוף את המאסר המותנה או לפחות את חלקו. לעמדת ההגנה המאסר המותנה הושת מעבר לעבירות בהן הורשע הנאשם בתיק הקודם כך שיחול גם על עבירות רכוש מסוג פשע. הרחבה זו מצדיקה חפיפת העונש. עוד התייחס הסנגור לכך שהנאשם הוכה בשטח על ידי אזרחים אשר חשבו שמדובר בארוע בטחוני ולא בארוע פלילי.

5. **הנאשם** בדבריו האחרונים הודה לראשונה שאכן הוא זה שביצע את הגניבה בחנות המתלונן ואולם טען שלא היתה לו כוונה לנהוג באלימות. לדבריו נכנס לחנות לאחר שווידא שהחנות ריקה אולם לצערו המתלונן ניגש לעברו לאחר שלקח את הכסף מהקופה. הנאשם הכחיש מגע עם המתלונן והכחיש שדחף אותו. הנאשם ביקש מבית המשפט להאמין לכך שאיננו אדם אלים אלא רק מי שמבצע עבירות רכוש בשל התמכרותו לסמים ובשל מצוקה וחיי הישרדות. הנאשם לקח אחריות על המעשה וביקש את סליחת המתלונן ובית המשפט תוך שהדגיש שוב כי לא נקט באלימות כלפי המתלונן. הנאשם הביע רצון לשקם את עצמו ולא לחזור למעגל העבריינות.

דין והכרעה

6. **הערכים המוגנים ונסיבות ביצוע העבירות** - הנאשם ביצע מעשה שוד כלפי קשיש בן 93 שעבד לבדו במעדנייה. במצלמות האבטחה שהוגשו כראיה ניתן להבחין בנאשם כשהוא אורב לשעת כושר. בדקות שקדמו לביצוע השוד, הסתובב סביב החנות, צעד הלך ושוב, התיישב מול החנות והביט לעברה, עד שבחר ברגע המתאים. לא מדובר בתכנון מורכב או מתוחכם אולם מדובר בתכנון להבדיל ממעשה שבוצע בלהט הרגע למראה הזדמנות שנקרתה על דרכו. פער הגילאים ופער הכוחות מחמיר את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ובהם כבוד האדם, קניינו,

שלמות גופו ונפשו ובטחונו האישי. מדובר בעבירה שבוצעה בלב עיר בשעת בוקר, בתוך בית העסק של המתלונן. כל אלו מגבירים מאד את התחושה שאין מקום מוגן ואין בטחון. הנאשם 'רק' דחף את המתלונן ואין ספק שלא השתמש בכל הכוח הטמון בגופו, אולם פוטנציאל הנזק הגלום בדחיפה של אדם כבן 93 רב. למזלו הטוב של הנאשם הארוע הסתיים בחבלה מדממת בידו של הקשיש ולא בפגיעה חמורה מכך. במקום לכבד את המבוגר ולהוקיר אותו על פועלו ועל כך שהוא מוסיף לעבוד, פגע הנאשם בגופו ובבטחונו האישי. אין בראיות שנשמעו נתון חד משמעי ביחס לשאלה אם הנאשם בחר לבצע את העבירה בגלל הנגישות הקלה לקופה או בגלל שהבחין בקשיש וסבר שהוא 'טרף קל' לגנוב ממנו. כך או כך ברור שברגע שהקשיש ניסה למנוע מן הנאשם לצאת מן החנות כשהשלל בידיו, נהג בו הנאשם באלימות באופן שגרם לחבלה. ביצוע מעשה אלים המכוון לאדם בגילו של המתלונן מעורר סלידה ושאת נפש. ברור שהמתלונן לא מסוגל היה להתנגד למעשה או למנוע אותו וברור שלא היה לו כל סיכוי אמיתי למנוע השלמת השוד. בית-המשפט העליון הביע דעתו הנחרצת באשר לעבירות שוד המבוצעות כלפי אנשים קשישים. כך למשל בע"פ 3307/08 **מדינת ישראל נ' טועמי** (4.3.2009):

"עבירות השוד, ובמיוחד כשעבירות אלו מופנות כנגד קשישים, הינן רעה חולה שחובה על בתי המשפט לעקור משורש. הפניה דווקא לאוכלוסייה חלשה, אוכלוסיית הקשישים, מתוך תקווה כי אוכלוסייה זו לא תוכל להגן על עצמה, משקפת אנטי חברתיות עמוקה ומגלמת בתוכה אכזריות ואדישות לחומרת הפגיעה הנגרמת לקורבן העבירה" [וראו ההפניות הנוספות שם].

7. בית המשפט העליון חזר ועמד על חומרת עבירת השוד "בשל הפגיעה בתחושת הביטחון הציבורית אשר רווחתו מתערערת משסכנת השוד אורבת לכל" ראו ע"פ 1222/22 **מדינת ישראל נ' נאצר**, פסקה 11 (23.6.22). עוד נקבע כי לעבירת השוד "**השפעות ארוכות טווח על קורבן העבירה אשר פעמים רבות סובל מטרומה וחרדה לזמן ממושך**". ע"פ 1167/21 **חוג'יראת נ' מדינת ישראל**, פסקה 11, (31.5.21). לשם הערכה זו לא נדרש בית המשפט לתסקיר נפגע עבירה.

הדברים נאמרו בהליכים בהם יוחסה עבירת שוד בנסיבות מחמירות אולם טעמם לא נפגע בכל הנוגע לבחינת עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

8. **מדיניות הענישה** - ניתן ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת מפסקי הדין הבאים:

א. ע"פ 7098/15 **סטניסלב אבנזון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.2.16), הורשע המערער בעבירות של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין ותקיפת זקן לפי סעיף 368(א) לחוק. באותו מקרה, המתלוננת - קשישה בת 77, הגיעה לסניף בנק בירושלים ומשכה כספים בסכום של 7,802 ₪. המתלוננת הכניסה את הכסף לשקית שהייתה בידה, ויצאה מהבנק. המערער, אשר שהה באותה עת בבנק, החל לעקוב אחר המתלוננת ברחוב, ברכבת הקלה ובאוטובוס. לאחר שהמתלוננת יצאה מבית-חולים בו ביצעה בדיקה רפואית, היא עלתה על אוטובוס בכיוון ביתה ואף החליפה קו אוטובוס כדי להגיע

ליעדה, כאשר בכל אותו הזמן המערער המשיך לעקוב אחריה. כאשר נעמדה המתלוננת סמוך לדלת ביתה, פנה המערער אליה, שאלה היכן נמצא רחוב מסוים, ואז משך בשקית שהייתה בידה וברח מהמקום. המתלוננת נפלה כתוצאה ממעשיו של המערער, התגלגלה במדרגות ונגרמו לה כאבים בידה הימנית ונפיחות וכאבים בקרסול ימין. המערער בעל עבר פלילי. **בית-משפט קמא קבע מתחם עונש הולם של 24-60 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה של 12 חודשים (למשך שנתיים) ופיצוי למתלוננת בסך 20,000 ₪. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור וקבע כי בגזר-הדין נעשתה התחשבות הולמת בנסיבות האישיות של המערער שאינן קשורות בביצוע העבירה וכי אין העובדה שהיה נתון ללחצים מצדיקה את הפגיעה במתלוננת הקשישה או הקלה בעונשו.**

ב. ע"פ 1027/23 ששון נ' מדינת ישראל (20.6.2023) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד לפי סעיף 402 (א). לפי כתב האישום המתוקן המערער קבע פגישה עם אדם שהציע למכירה שעון רולקס יקר, כשנפגשו ריסס המערער את עיניו באמצעות גז פלפל וברח מהמקום עם השעון. בית המשפט המחוזי קבע בעניינו **מתחם הנע בין 18 ל-42 חודשי מאסר** וגזר עליו 21 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ג. ב-ע"פ 6056/18 שלמה אדרי נ' מדינת ישראל (16.5.19), הורשע המערער על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון וכתב אישום מתוקן, בעבירת שוד לפי סעיף 402 (א) לחוק. באותו מקרה, המתלוננת - קשישה בת 90, רכשה מצרכים בשעות הבוקר, במרכז מסחרי בבאר-שבע. בסיום הרכישה, העבירה המתלוננת את המצרכים ואת ארנקה שהכיל 200 ₪ לתוך שקית, והחלה לחזור בהליכה לביתה. המערער, שהבחין במתלוננת ובתכולת השקית, משך אותה מידי המתלוננת ונמלט מהמקום. כתוצאה מכך נפלה המתלוננת ארצה, נחבלה בראשה, ונזקקה לטיפול רפואי. דובר על מערער שלחובתו 21 הרשעות קודמות בעבירות סמים ורכוש. **בית-משפט קמא קבע מתחם עונש של 24-50 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו על המערער 38 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, פיצוי למתלוננת בסך 7,000 ₪ וקנס בסך 1,500 ₪. בית-המשפט העליון דחה את הערעור.**

ד. ת"פ (מחוזי ת"א) 65368-07-19 מדינת ישראל נ' סקא (9.11.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין בכך שהחליט לשדוד את המתלוננת, ילידת 1937, אשר הלכה ברחוב ונשאה בידה תיק אישי ובו טלפון נייד, מפתח, כרטיס אשראי וכסף מזומן. הנאשם רכב על אופניו בעקבות המתלוננת, התקרב אליה מבלי שתבחין בו, דחף אותה בכתפה ומשך ממנה את התיק. כתוצאה מהדחיפה, נפלה המתלוננת ארצה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שנע בין 24 ל-60 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 44 חודשי מאסר**, לצד עונשים נלווים.

9. **מתחם העונש ההולם** - בקביעת המתחם שקלתי את מכלול הנסיבות שתוארו בסעיף 6 לעיל לרבות העובדה שהשוד בוצע במהירות רבה, ללא נשק חם או קר ושלא בחבורה. כן הבאתי בחשבון את העובדה שהאלימות באה לאחר הגניבה, שעוצמתה לא היתה רבה ושהחבלה שנגרמה לקשיש לא הצריכה אשפוז אלא די היה בטיפול הרפואי שקיבל מצוות מד"א שהוזעק למקום. בנוסף הבאתי בחשבון את סכום הכסף שנגנב והעובדה שאזרחים שתפסו את הנאשם החזירו את הכסף באופן מידי למתלונן. כן שקלתי את מדיניות הענישה הנוהגת. נוכח כל אלו אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם נע מ-20 ועד 50 חודשי מאסר בפועל**.

10. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנו ב"כ הצדדים ולא מצאתי שיש בהם לשנות ממסקנתי ביחס למתחם העונש ההולם אותו קבעתי. צודק הסנגור כי התובע הפנה למקרים חמורים יותר מהמקרה שלפני: ע"פ 4720/14 בענין **אברהם** שם קבע בית המשפט שהשוד בוצע "תוך הפעלת כוח מסיבי" לשם השגת התיק וכתוצאה ממשיכת התיק הקשישה נפלה ופרקה את הכתף, פונתה לבית חולים וסבלה מכאבים עזים. באותו ענין נקבע מתחם שתחתיתו 36 חודשי מאסר. בע"פ 5881/14 בענין **ביארי**, אושר מתחם שבין שנה לחמש שנים. בית המשפט גזר חמש שנות מאסר בהתחשב בעבר מכביד ובנזק הקשה שנגרם לקשישה. בת"פ (מח-ב"ש) 51562-08-20 בענין **בונדרנקו**, מדובר בנאשם שמשך ב"כוח רב" את התיק מצוואר המתלוננת. ת"פ (מח-ב"ש) 12356-05-13 בענין **בארביבי** הנאשם המתין לשני קשישים בני 76 ו-80 שהיו בבנק, עקב אחריהם ונטל רכושם (\$ 2,000 שהיו קצבה לשלושה חודשים ו-500 ₪) בית המשפט קבע מתחם שבין 3 ל-5 שנות מאסר. בת"פ (מח-ב"ש) 18289-04-17 בענין **ח'ורי**, הנאשם הורשע בעבירה חמורה יותר של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק וגם שם המתלוננת נחבלה קשות בכתפה, נגרם לה שבר והיא עברה ניתוח להחלפת כתף. בית המשפט קבע מתחם שמתחיל ב-36 חודשים. בע"פ 261/20 בענין **שמאילוב** אושר עונש של 30 חודשים לנאשם שהורשע בשוד אישה בת 63 לאחר שעקב אחריה ומשך מידה תיק חרף התנגדותה. ע"פ 2832/17 בענין **עבד אל כרים** נגזר עונש מאסר לתקופה של 36 חודשים על מי שעקב אחרי המתלוננת, תפס את תיקה ומשך אותו.

עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנה הסנגור אך לא מצאתי כי יש בהם להקל מעבר למתחם שקבעתי. בע"פ 7519/18 בענין **אבו סיניה** נקבע מתחם שבין 18 לבין 48 חודשים אולם הקורבן היה אדם צעיר ולא קשיש. ת"פ (באר שבע) 9912-08-22 בענין **בטיחאת** נקבע מתחם שבין 20 לבין 40 חודשים אולם גם בענין זה קורבן השוד לא היה קשיש. ע"פ 1370/23 בענין **זידאת** נקבע מתחם שבין 28 לבין 48 בגין שוד לפי סעיף 402(ב) וכן מתחם שמתחיל במע"ת לגבי עבירת גניבה נפרדת. בערעור על קולת העונש בית המשפט העליון לא התייחס למתחם אולם החמיר את העונש שנגזר כך שבמקום 30 חודשים נגזרו 45 חודשי מאסר בפועל. בת"פ (חיפה) 18620-05-22 בענין **אבו חטב** נקבע מתחם שבין 12 לבין 36 חודשים הכולל עבירה של תקיפה לשם גניבה וגם עבירת שוד ואולם נראה כי גזר דין זה הוא חריג ואינו מצביע על מדיניות הענישה הנוהגת. מכל מקום על אף המתחם המקל נגזרו על הנאשם שהודה וקיבל אחריות 26 חודשי מאסר בפועל.

11. **העונש המתאים לנאשם** - בעברו של הנאשם 14 הרשעות קודמות. הרשעתו האחרונה מיולי 2023 אז הורשע בעבירות רכוש ונגזרו עליו 16 חודשי מאסר בפועל. העבירה בתיק הנוכחי

בוצעה במרץ 2024 כלומר תקופה קצרה מאד לאחר סיום ריצוי עונש מאסר קודם. עיון בגיליון הרישום הפלילי מלמד על רצף עברייני ארוך שנים. ראשית דרכו הפלילית של הנאשם בהיותו נער, בשנת 2006, אז הורשע בעבירה של שוד מזוין ובשורת עבירות נוספות. כעבור שנתיים עבר עבירות נוספות וכבר אז נגזר עליו מאסר בפועל לתקופה של שנתיים. לאחר מכן שב והסתבך שוב ושוב ולמעשה מאז מאי 2018 ביצע עבירות ונשלח למאסר כמעט ללא הפוגה: מאי 2018, מרץ 2019, אפריל 2019, מרץ 2020, אפריל 2021, נובמבר 2021, אפריל 2022, ספטמבר 2022 (3 תיקים), יולי 2023 והעבירה האחרונה מרץ 2024.

12. עוד לחובת הנאשם אציין כי לא קיבל אחריות על המעשה ולא הביע חרטה כנה או תובנה לפסול במעשיו. וודאי שזכות כל אדם לנהל את ההליך בעניינו ואין בניהול ההליך עילה להחמרת העונש. עם זאת, לא ניתן לזקוף לטובת הנאשם הודאה וקבלת אחריות ולא ניתן לזקוף לזכותו חסכון בצורך בשמיעת עדות הקשיש. כאשר מדובר במתלונן בן 93 כמו במקרה שלפני, לקיחת אחריות שהיתה חוסכת צורך בהתייצבותו למתן עדות בבית המשפט היתה עומדת כזכות רבת משקל לטובת הנאשם ומאפשרת למקם עונשו במקום נמוך בהרבה בתוך המתחם. לא רק שהנאשם לא חסך מן המתלונן צורך בעדות, אלא שגם כאשר כבר התייצב הקשיש, ניסה הנאשם למנוע קיום הדיון בכך שהשתולל, הרים את הקול, פיטר את סנגורו ובסופו של דבר היה צורך בהוצאתו מן האולם. כל זאת עשה לעיני הקשיש בזמן שישב באולם והמתין לתחילת עדותו.

13. **הפעלת התנאי** - לעמדת ההגנה אין מקום להפעיל את התנאי במצטבר לעונש שנגזר בהליך שלפני שכן התנאי אסר על הנאשם לעבור עבירת רכוש מסוג פשע בגין תיקים בהם הורשע בעבירות רכוש מסוג עוון. בהליך הקודם הנאשם הורשע בין היתר בעבירה לפי סעיף 413 סיפא שהיא עבירה מסוג פשע כך שלא קיימת מניעה עקרונית או טכנית. מכל מקום - גזירת המאסר המותנה נועדה להרתיע את הנאשם לבל ישוב לבצע עבירות רכוש. בית המשפט נהג באופן מתון ומידתי שכן הבחין בין חזרה לבצע עבירות רכוש מסוג עוון או עבירות רכוש מסוג פשע. בפועל התנאי לא פעל את פעולתו המרתיעה ולא מנע ביצוע עבירת השוד בה הורשע הנאשם כעת. בגזר הדין הקודם נהג בית המשפט ברחמנות רבה שעה שהורה על הפעלת שני עונשי מאסר מותנים בני 4 חודשים כל אחד, כך שירוצו בחופף זה לזה ובחפיפה מלאה לעונש מאסר בן 16 חודשים שהוטל באותו הליך. הנאשם לא זכאי לאותה מידת רחמים כעת, זמן כה קצר לאחר שחזר לבצע עבירה חמורה יותר. סעיף 58 לחוק העונשין קובע מפורשות כי מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, יישא [...] את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות". הטעם לכלל הוא החשש שאם המאסרים לא יהיו מצטברים, יאבד המאסר על תנאי את כוחו המרתיע. "נאשם היודע כי בסופו של דבר יהיה המאסר על תנאי חופף למאסר שיוטל עליו בשל העבירה הנוספת לא יחוש בהפעלת המאסר המותנה ולא יהיה לעונש זה כוח מרתיע כלפיו" (ראו **י. רבין, יואקי**, דיני עונשין, מהדורה שלישית, כרך ג' בעמ' 1703 והפסיקה המוזכרת שם). הנאשם לא הצביע על טעמים כלשהם שמצדיקים סטייה של ממש מן הכלל. לפי שורת הדין היה מקום לגזור את העונש המותנה כך שיחול כולו במצטבר לעונש הנגזר בהליך הנוכחי. כל חפיפה בהפעלת

המאסר המותנה היא הליכה לפנים משורת הדין ובבוחרי לנהוג כך הרי זה רק על מנת להותיר פתח של תקווה לנאשם ולחברה שזו הפעם הנאשם ינצל את המאסר בוודאי את התקופה שאחריו כדי לטפל בעצמו ולרכוש כלים שיסייעו לו להימנע מלשוב ולבצע עבירות.

14. שקלתי מעט האחריות שהנאשם קיבל בסוף ההליך והבעת סליחה שהפנה למתלונן (אם כי הפעם שלא בנוכחות המתלונן ואף בשלב זה בלי שהודה באלימות כלפי הקשיש ובחבלה שגרם לו). שקלתי התקופה שבה הנאשם נמצא במעצר ופגיעת עונש מאסר חוזר בו ובמשפחתו. שקלתי נסיבותיו האישיות, שקלתי מעצרו על ידי אזרחים שהיכו אותו וכן שקלתי העובדה שסכום הכסף שנגנב הוחזר על ידי האזרחים למתלונן במלואו (ואולי אף מעט מעל הסכום שנגנב). רק בשל הצטברות כל אלו לא אגזור עונש בקצה העליון של המתחם. כן שקלתי המשאלה שהנאשם הביע לפתוח בחיים חדשים ולהינשא. הנאשם הוסיף שהוא מכור לסמים. אמנם בעת הטיעונים לעונש הנאשם לא הביע משאלה לשיקום או לטיפול אולם אני מחזקת את הנאשם שינצל את תקופת המאסר לשם השתתפות בתכנית גמילה על מנת שיניח בסיס לחיים החדשים שבהם הוא חפץ.

סוף דבר - אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **38 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.**
 - ב. **אני מורה על הפעלת 6 חודשי מאסר על תנאי מת"פ (ת"א) 21180-01-23.** המאסר ירוצה כך שארבעה חודשים ירוצו במצטבר לעונש שנגזר בתיק זה ושניים בחופף כך **שסך הכל ירצה הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.**
 - ג. **8 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.
 - ד. **6 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.
 - ה. **פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪.**
- הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1.5.25 והבאים בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועד תעמוד היתרה לפרעון מיד.
- החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ככל שהופקד פיקדון בתיק או בתיק המעצרים הקשור לתיק זה ובהעדר מניעה על פי דין, יוחזר הפיקדון למפקיד או לידי מי מטעמו עפ"י יפוי כוח.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעת קצין המשטרה. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם עפ"י החלטת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ' טבת תשפ"ה, 20 ינואר 2025, במעמד הצדדים.